

New Beat is uit, Acid is exit

Een jaar nadat 'Acid House' en 'New Beat' werden geïntroduceerd acht discjockey De Clercq het tijd een punt te zetten achter „een muziekrage, in het leven geroepen door de media”. Amper door de platenindustrie ontdekt, wordt vanavond het verschijnsel alweer ten grave gedragen.

Eddy De Clercq leidde de eerste 'acid-gala's' in ons land en hoopt ook de eerste te zijn die het genre dood verklaart: „Het gaat ons om een specifiek onderdeel van de house-rage, de pure Engelse acid en het smiley-logo.”

Vanavond houdt hij in de Amsterdamse discotheek Roxy een party rondom de finale van de 'Acid Queen-verkiezing', met een jury bestaande uit fotograaf Erwin Olaf, 'Happy Hooker' Xaviera Hollander en mode-ontwerper Leigh Bowery. Dat zal ongetwijfeld meer publiek trekken dan de 'Rock Against Acid'-avonden die popscribent John van Luijn een maand geleden in de Melkweg te Amsterdam organiseerde. Anders dan bij discotheeken en jeugdcentra, waar honderden jongeren in de rij staan om zich de hele nacht suf te dansen op een voortdurende elektronische beat, bleef hier de door gitaarrock bestoekte dansvloer vrijwel leeg.

Acid House werd vorig jaar zomer een rage in Londen. Het uit de zwarte House-scene van Chicago afkomstige genre werd door wilde verhalen over drugs (XTC ofwel Ecstasy) en seks in de Engelse boulevardpers zo opgeblazen, dat clubs met sluiting werden bedreigd. Maar waar maakte men zich zo druk om? Dansen heeft van nature met seks te maken, maar dan wel met safe seks: urenlang op de dansvloer staan, high worden op de muziek en je lichamelijk uitleven.

Tegelijkertijd was in België een soortgelijke dansrage uitgevonden; daar werd het 'New Beat' gedoopt. De pulserende beat, geïnspireerd door de 'Euro-disco' van Kraftwerk en DAF, lokt tot op heden duizenden jongeren naar boerenschuren met namen als *Boccaccio Life of Confetti's*.

Instructieboekje

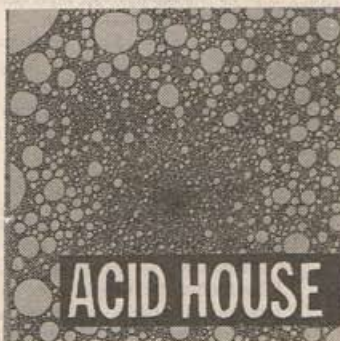
Net als met *Saturday Night Fever* in de jaren zeventig zijn critici nu geneigd de nieuwe discorage niet serieus te nemen en reageren ze met kwalificaties als 'disco-terreur', 'niets om het lijf' of 'doodlopende weg'. De meeste platen klinken inderdaad als pretentieloze vingeroefeningen uit het instructieboekje voor elektronica. Ondertussen is ook onder voormalige aanhangers ambivalentie waar te nemen. John van Luijn zegt net zo lief House als *No House* te draaien. Hij vindt New Beat uit de grond van zijn hart „de grootste rommel die er is uitgevonden, het wordt alleen maar gemaakt met het idee: we gaan een hoop geld verdienen”. De Clercq: „Als je uit honderd releases er twee zou kunnen ha-

len die een beetje op een dansnummer lijken zou ik zeggen: leuke muziek. Maar ik kan er weinig meer van maken dan de diarree van een paar Belgische producers.”

De houding van de commercie bij dit genre is anders dan de gretigheid waarmee punk erdoor werd omhelsd. De uitbaters zijn nu eens niet de grote platenmaatschappijen, die onder het mom van ontferming hun machtige vleugels uitslaan en de zoveelste trend inkapselen en in de kiem smoren.

Sinds de opkomst van 'sampling' (in computer ingevoerde en vervormde geluiden) kan iedereen met een beetje technisch vernuft een Acid-plaat in elkaar knutselen. Het gevolg van deze huisvlijt is dat nu ook ook gerenommeerde muzikanten zich onder pseudoniem in de rage storten. Kleine platenlabels, de 'independents', schieten als paddestoelen uit de grond. De Amsterdamse onafhankelijke maatschappij Boudisque, die als distributeur voor kleine labels optreedt, heeft bijvoorbeeld het afgelopen half jaar vijftien maxi-singles met Acid uitgebracht, waarvan drie een hit werden. Een record in het tienjarige bestaan.

Promotor Fred Berkhout maakt echter hetzelfde onderscheid als de twee discjockeys: „New Beat wordt met weinig fantasie uit de grond gestampt, er is een hype van gemaakt. Het machinale van die muziek is puur blank, je bent er snel op uitgekeken. Maar House is nog steeds in ontwikkeling en gaat met varianten als *Deep House*, *Garage House*, *Ethnic House* en *Hip House* terug naar de roots.”

Het netwerk van independents lijkt ongrijpbaar voor de grote platenmaatschappijen. Rondvraag leert dat men er weliswaar de stroming nauwlettend in de gaten houdt, maar haast nergens prijkt House of New Beat op de release-lijst. EMI meldt als enige trots dat vorige maand het eerste New-Beatplaatje is uitgebracht. Een incident? Dat zal afhangen van het succes, zegt Reinold Gerrisheim. „Het is in België big business, dus daar zullen de majors ook wel op zoek gaan.” De afwachtende houding zal de grote platenmaatschappijen wel eens parten kunnen spelen in de

race om de winst. Is de snelle *schwung* waarmee kleine labels dansplaten op de markt brengen voor hen niet bij te houden?

„Een multinational is niet flexibel genoeg om trendsettend te kunnen zijn”, meent Gerrisheim. „Alles wat snel moet werkt drempelverhogend. Er zijn wel eens situaties dat je snel iets door de machine kunt jassen, maar daarvoor moet je structuren en systemen dermate onder druk zetten dat het zonder succes een onverantwoorde exercitie is. Dat kan je een paar keer per jaar doen, maar het mag geen onderdeel van je beleid worden.”

Opwindend

De platenmaatschappijen trekken graag een vergelijking met 'hiphop', dat alweer stamt uit de jaren zeventig, maar waarvan men inmiddels 'een deel in het totaalpakket' heeft zitten. Kenners met een vooruitziende blik hebben voorspeld dat elektronische muziek, in welke variant dan ook, de popmuziek van de jaren negentig wordt. Tijd genoeg voor de grote platenmaatschappijen om de kloof naar de independents te overbruggen. Maar of het muziekgenre dan nog zo opwindend is?

„Ach, je moet het groot zien”, zegt Van Luijn. „House heeft er voor gezorgd dat een bepaald geluid, dat nu mogelijk is door elektronische productie, op de plaat terecht is gekomen. En het publiek kan je net zo gek krijgen als je zelf wilt. Als ik AC/DC draai gaan ze ook uit hun dak.”

ANN BOUWMA